

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2079	Ἀκάθιστος Ὑμνος Παρασκευή 23 Μαρτίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ γένος μας ἀνέκαθεν τιμᾷ τὴν παρθενία

«Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1α')

Ὁ κόσμος, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε δημιούργημα τύχης· δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ ἐκ τοῦ μηδενός, αὐτὴ εἶνε ἡ διδασκαλία τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Καὶ κορυφὴ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου εἶνε ὁ ἄνθρωπος.

Ἄπ' τὴν ἡμέρα ποὺ πάνω στὸ φλοιὸ τῆς γῆς ἐμφανίστηκε ὁ ἄνθρωπος μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων ἔζησαν - ζοῦν - θὰ ζήσουν δισεκατομμύρια **γυναῖκες**. Ἄπ' ὅλες αὐτὲς διακρίθηκαν καὶ θὰ διακριθοῦν ὠρισμένες εἴτε γιὰ προσωπικὰ φυσικὰ χαρίσματα (ὁμορφιά, εὐφυΐα κ.τ.λ.), εἴτε ὡς συγγενεῖς μεγάλων ἀνδρῶν.

Ἄλλ' ἐὰν ρωτήσετε, ποιά ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν εἶνε ἡ ἀνώτερη ἀπ' ὅλες, ἡ βασίλισσα τοῦ γυναικείου κόσμου, καὶ ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, καὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ θὰ φωνάξουν, ὅτι ἐκείνη ποὺ ἀνῆλθε σὲ «*ὑψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς*», ὅπως λέει ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος (Α3), εἶνε ἡ ταπεινὴ κόρη τῆς Ναζαρέτ, ἡ **ὑπεραγία Θεοτόκος**.

Δικαίως καὶ πρεπόντως τὴν ἐγκωμιάζει ἡ Ἐκκλησία μας, τὴν ἐγκωμιάζουν ποιηταὶ καὶ ῥήτορες. Καὶ μία ἄριστη συλλογὴ - **ἀνθοδέσμη ὠραιότατων ἐγκωμίων** εἶνε ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνει ἑκατὸν σαραντατέσσερις (144) φορές τὸ πρῶτο «*Χαῖρε*» ποὺ ἀκούστηκε πρὸς αὐτὴν στὴ Ναζαρέτ (Λουκ. 1,28).

Τί ἐγκωμιάζει ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος; Ὁ ἁμαρτωλὸς κόσμος τῶν ραδιοφώνων καὶ τῆς τηλεοράσεως, ὁ κόσμος τῆς διαφθορᾶς, τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας, ἐγκωμιάζει τὴ **φυσικὴ ὁμορφιά τῆς γυναίκας**. Τέτοιο κάλλος ἐγκωμιάζει καὶ ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος; Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ Παρθένος Μαρία εἶχε καὶ κάλλος φυσικό. Ἀλλὰ ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος δὲν ἐγκωμιάζει αὐτό. Τὸ κάλλος τὸ φυσικό, ὅσο καὶ ἂν λάμπη καὶ ἂν σαγηνεύη καὶ ἂν καίη καὶ πυρπολῆ, τὸ κάλλος αὐτὸ ποὺ εἶνε πηγὴ δαιμονισμοῦ ἐὰν κατοικήσῃ σὲ γυναῖκα διεφθαρμένη, τὸ κάλλος αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἀντικείμενο θαυμασμοῦ τοῦ ἐμ-

πνευσμένου ἀνωλύμου ποιητοῦ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Τὸ φυσικὸ κάλλος, ἡ ὁμορφιά αὐτῆ τῶν γυναικῶν, εἶνε ἄνθος ποὺ μαραίνεται. Πηγαίνετε στὰ νεκροταφεῖα καὶ δεῖτε ἐκεῖ «*ποῦ τὸ κάλλος τοῦ σώματος;*» (Ἀκολ. νεκρώσ., εἰς τὸν ἀστ.).

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὸ κάλλος τὸ φυσικὸ ὑπάρχει ἓνα ἄλλο κάλλος, αἰώνιο καὶ ἀθάνατο. Τὸ κάλλος αὐτὸ εἶνε «*ῥόδον τὸ ἀμάραντον*» (Καν. Ἀκαθ. α'3), θησαυρὸς ἀτίμητος, πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς. Πρόκειται γιὰ τὴν **ἀρετὴ**. «*Πᾶς ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος*», ὅπως ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι (Πλάτ., Νόμ. 5,728Α· Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 70). Τὸ ἄφθαρτο αὐτὸ καὶ αἰώνιο κάλλος, ὁ ἄσπῆρ ὁ ἄδυτος, ἡ ἀρετὴ, εἶνε ἡ **καλωσύνη, ἡ ἀγιότης**. Τῆς δὲ ἀρετῆς δοχεῖο ἔκτακτο καὶ μοναδικὸ ὑπῆρξε ἡ Θεοτόκος.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἂν καὶ φαίνεται μονοειδές, ἐν τούτοις διαθλάται σὲ πολλὰ χρώματα, ὅπως βλέπουμε καὶ στὸ ὠραῖο φαινόμενο τοῦ οὐρανοῦ τόξου· ὅπως λοιπὸν τὸ φῶς ὅταν διαθλάται ἀναλύεται, ὅπως λένε οἱ φυσικοί, στὰ διάφορα χρώματα τῆς ἴριδος, ἔτσι κάπως καὶ ἡ ἀγιότης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου διαθλάται σὲ πολλὰ ἕξοχα χρώματα κάθε ἀρετῆς.

● Τί πρῶτο καὶ τί δεύτερο τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ ἐγκωμιάσουμε; Ὑπῆρξε **τὸ ὑπόδειγμα τῶν γυναικῶν σὲ ὅλες τὶς ἀρετές**.

✓ Ὑπῆρξε **ὑπόδειγμα προσευχῆς καὶ μελέτης**. Γυναῖκες! ὅσες δὲν διαβάζετε τὴν ἀγία Γραφὴ καὶ δὲν προσεύχεσθε γιὰ τὰ παιδιὰ σας, ἐλεγχθῆτε ἀπὸ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ποὺ προσευχόταν καὶ ἐντρυφεῖτο στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

✓ Ὑπῆρξε **ὑπόδειγμα πραότητος καὶ ὑπομονῆς**. Γυναῖκες! ὅσες ἀπὸ σᾶς δαιμονίζεστε ἀπὸ θυμὸ καὶ ὀργή, ἀτενίστε στὸ ὑπόδειγμα τῆς ὑπομονῆς καὶ πραότητος. Τίποτε ἄλλο δὲν ἠρεμεῖ τὸν ἄντρα ὅσο ἡ πραότητα τῆς συζύγου του ποὺ λάμπει στὸν καθημερινὸ της βίο.

✓ Ὑπῆρξε **ὑπόδειγμα ἐργατικότητος**. Δὲν ἦταν ἀκαμάτρα, ὅπως οἱ γυναῖκες τῶν σημερινῶν

μεγαλουπόλεων που δὲν ξέρουν ἀπὸ δουλειά· ἦταν σὰν τὶς ἐπαρχιώτισσες, που μὲ τὸν κόπο καὶ τὴν ἀξιωσύνη τους τρέφουν ὄλους. Τὰ χέρια της εὐωδίαζαν ἄρωμα ἀγγέλων. Ἀπὸ τὰ δάκτυλά της ἦταν φτειαγμένα στὸν ἀργαλειὸ καὶ τὰ ἀπέριττα ροῦχα που φοροῦσε ὁ Χριστὸς μας.

✓ Ἡ Παναγία ὑπῆρξε ἰδίως ὑπόδειγμα **ταπεινώσεως**, ὑπερτάτης ταπεινώσεως. Αὐτή, που ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ μας, δὲν καυχῆθηκε ποτέ γι' αὐτό, ἀλλὰ ἔμενε στὴν ἀφάνεια καὶ τὴν ἡσυχία.

✓ Τέλος, κοντὰ σ' αὐτὲς τὶς ἀρετὲς που κοσμοῦν τὸ φωτοστέφανο τῆς δόξης της, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ὑπῆρξε καὶ **τὸ ὑπόδειγμα τῆς παρθενίας**. Ἐδῶ θὰ ἐπιμείνω· καὶ ὑπογραμμίζω τὶς λέξεις αὐτές, διότι κατ' ἔξοχὴν αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρετὴ που λείπει σήμερα.

Παρθενία. Τί παρθενία; **Σώματος καὶ ψυχῆς.** Ἡ παρθενία τοῦ σώματος δὲν εἶνε τόσο δύσκολη· πιὸ δύσκολο εἶνε νὰ παρθενεύῃ ἡ ψυχὴ. Ποιὸ τὸ ὄφελος νὰ 'νε καθαρὸ καὶ ἀμόλυντο τὸ σῶμα, ἡ δὲ ψυχὴ μέσα νὰ εἶνε ἀκάθαρτη ἀπὸ ῥύπους αἰσχυρῶν ἐπιθυμιῶν; Ὁ Κύριος εἶπε, ὅτι καὶ ἓνα βλέμμα ἀμαρτωλὸ προκαλεῖ πορνεία καὶ μοιχεία (βλ. Ματθ. 5,28)· ζητάει καθαρότητα βλέμματος, καθαρὸτητα καρδιάς, νὰ 'νε ἀπηλλαγμένη ἡ διάνοια ἀπὸ βέβηλες σκέψεις. Ἡ Παναγία, παρθένος στὸ σῶμα καὶ παρθένος στὴν ψυχὴ, εἶχε κρυστάλλινη τὴν παρθενία. Παρθένος πρὸ τοῦ τόκου, παρθένος κατὰ τὸν τόκον, παρθένος μετὰ τὸν τόκον· εἶνε ἡ μόνη που τῆς ἀνήκει ὁ τίτλος **«Ἀειπάρθενος»**.

Μὲ δέος καὶ θαυμασμὸ στέκεται μπροστὰ της ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ λέει· *«Τί σε καλέσωμεν»*, πῶς νὰ σὲ ὀνομάσουμε, Παναγία Παρθένη; *«Οὐρανόν; ὅτι ἀνέτειλες τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης»*. Νὰ σὲ ὀνομάσουμε *«Παράδεισον; ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας»*. Νὰ σὲ ὀνομάσουμε *«Παρθένον; ὅτι ἔμεινας ἀφθορος»*. Νὰ σὲ ὀνομάσουμε *«Ἀγνὴν Μητέρα; Ὅτι ἔσχες σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις Υἱὸν τὸν πάντων Θεόν»*, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν (Α' Ὄρα). Ὅ,τι καὶ νὰ ποῦμε, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξυμνήσουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς Θεοτόκου.

* * *

Θέλω, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ ὄλων καὶ πρὸ παντὸς **τῶν γυναικῶν** στὸ μεγάλο θέμα τῆς παρθενίας.

Ἡ παρθενία, τὸ στέμμα τῆς Θεοτόκου, ἦταν εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε **τὸ καύχημα τοῦ γυναικείου φύλου**. Εἶνε δὲ καὶ ἡ **ἀρετὴ ἐκείνη που ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἐθαύμαζε τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων**. Θέλετε ἀποδείξετε;

✓ Ἡ πρώτη ἀπόδειξις βρίσκεται στὴν Ἀθήνα,

που τὴν ἐπισκέπτονται τόσο ξένοι. Γιατὶ ἔρχονται ἐκεῖ ἀπ' τὰ πέρατα τοῦ κόσμου; Ἀνεβαίνουν στὴν Ἀκρόπολι νὰ δοῦν τὸν **Παρθενῶνα**, τὸ μνημεῖο πρὸς τιμὴν τῆς παρθενίας. Μὰ ἂν δὲν τιμᾶται ἡ παρθενία, τότε νὰ τὸ γκρεμίσουμε!

✓ Ἀπόδειξις τῆς τιμῆς πρὸς τὴν παρθενία εἶνε ἀκόμα ὁ ἄλλος Παρθενῶν, ὁ ἀνώτερος τοῦ πρώτου, κι αὐτὸς εἶνε ὁ **Ἀκάθιστος ὕμνος**. Ἐὰν ἄλλοι θαυμάζουν τὸν Παρθενῶνα, ἐγὼ θαυμάζω τὸν ποιητικὸ αὐτὸν Παρθενῶνα, που ἔφτιαξε ἡ ἐμπνευσμένη ποιήσις τοῦ Βυζαντίου.

✓ Ἀπόδειξις τῆς τιμῆς πρὸς τὴν παρθενία εἶνε ἀκόμη **τὰ δημοτικὰ τραγούδια**, που ἀντηχοῦσαν στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια ὑμνώντας τὴν τιμὴ τῆς κόρης τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

✓ Κι ἂν αὐτὰ δὲν σᾶς ἐπεισαν, κάνετε μία ἐπίσκεψι – ποῦ; στὰ βράχια τῆς **Ἀραπίτσας**, ἔξω ἀπ' τὴ Νάουσα. Μ' ἀξίωσε ὁ Θεὸς ὅταν ἤμουν ἱεροκήρυκας Βεροίας & Ναούσης νὰ ψάλω τρισάγιο μετὰ δακρύων ἐκεῖ, που δέκα, εἴκοσι, τριάντα, ἑκατὸ κοπέλλες, ἀγνὰ ῥόδα, προτίμησαν νὰ πέσουν στὸ βάραθρο, γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν τιμὴ τους ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν Τούρκων. Κάνετε μιὰ ἐπίσκεψι καὶ στὸ **Ζάλογγο**, ἐκεῖ που γιὰ τὸν ἴδιο λόγο θυσιάστηκαν χορεύοντας οἱ Σουλιώτισσες. Αὐτὴ ἦταν τότε ἡ Ἑλλάδα!

Τώρα; ὦ, θὰ γίνω πικρὸς, θὰ γίνω κακός! Μὰ πρέπει νὰ γίνω. Γιατὶ στὰ χρόνια μας τὸ γένος μας ἔπαψε νὰ ψάλλῃ τὸ μεγαλεῖο τῆς παρθενίας· τὰ τραγούδια που μεταδίδουν οἱ σταθμοὶ ἐξυμνοῦν τὸν αἰσχυρὸ ἔρωτα, τὴ μοιχεία, τὴν πορνεία, τὰ ἐπαίσχυντα πάθη.

Ἄλλαξε ὁ κόσμος· κακὸς ἄνεμος πνέει, που ἔρχεται ἀπὸ τὴ Δύσι νὰ κάψῃ σὰν λίβας τὰ ἄνθη που εἶχαμε στὸ περιβόλι μας. Καὶ ἤδη τὰ μάρανε, καὶ πρέπει νὰ κλάψουμε. Δὲν πιστεύουν πιά οἱ Ἑλληνίδες στὴν παρθενία. Μιὰ καθηγήτρια κλαίγοντας μοῦ ἔλεγε, ὅτι στὸ γυμνάσιο σηκώθησαν ὄλες καὶ φώναζαν, ὅτι ἡ παρθενία εἶνε πιά ξεπερασμένη! Κι ἀπὸ φοιτητικὰ στόματα ἀκούγεται τὸ βραχνὸ σύνθημα **«Κάτω ἡ παρθενία»**. Δηλαδή, Σόδομα καὶ Γόμορρα. Φοβᾶμαι μήπως κανένας σεισμὸς θάψῃ αὐτὴ τὴ σαπίλα.

Γυναῖκες πιστές, **κλειστε τ' αὐτιά σας!** Εἰς πεῖσμα τῶν δαιμόνων θὰ μείνουμε Χριστιανοί, **θὰ τιμοῦμε «τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας»** (τέλος ἀκολ. Χαίρετ.). Ὁχι νὰ τὸ λέμε μόνο στὴν ἐκκλησιὰ σὰν τραγούδι, ἀλλὰ **«τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας»** καὶ στὸ ναό, καὶ στὸ σπίτι, παντοῦ· ὥστε ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Φλώρινα, νὰ εὐωδιάσῃ ἡ παρθενία. Καὶ τότε νὰ λέμε πραγματικὰ στὴν Παναγία· *«Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας»* (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**